

Arrest

nr. 275 240 van 13 juli 2022
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE XIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 26 maart 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 15 maart 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 maart 2022 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 14 maart 2022.

Gelet op de beschikking van 16 mei 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 juni 2022.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KIWAKANA, die *loco* advocaat D. GEENS verschijnt.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal), getiteld “niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek)”, waarbij zijn huidig tweede verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk wordt verklaard in de zin van artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoeker naar aanleiding van zijn huidig volgend verzoek om internationale bescherming geen nieuwe feiten of elementen aangebracht, en beschikt het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het Commissariaat-generaal) evenmin over dergelijke elementen, die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt.

2. Verzoeker verklaart een Nigeriaans staatsburger te zijn, afkomstig uit Lagos en behorende tot de Yoruba etnie. Hij verliet Nigeria in 2009 op zoek naar een beter leven en kreeg in 2012 een zoon met een Britse vrouw, F. O. met wie hij al enige tijd samen was. Op 23 september 2013 kreeg verzoeker in Nederland een verblijfsvergunning verleend voor het doel 'familielid van een burger van de Unie', met een geldigheidsduur van 5 jaar. Bij beschikking van 15 mei 2018 eindigde zijn verblijfsrecht, omdat zijn partner niet meer rechtmatig in Nederland verbleef. Verzoeker zijn laatste aanvraag in Nederland (duurzaam verblijf bij burger van de Unie) werd afgewezen en deze afwijzing werd op 26 augustus 2019 in rechte onaantastbaar. Na zijn problemen om de Nederlandse nationaliteit te bekomen kwam verzoeker naar België, omdat hij al lang in Europa was, er rechten heeft en België het hoofdkwartier van de Europese Unie is. Verzoeker diende in België een verzoek om internationale bescherming in op 10 september 2019. Op 3 augustus 2020 nam het Commissariaat-generaal een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) bevestigd op 18 januari 2021.

Zonder naar zijn land van oorsprong terug te keren diende verzoeker op 15 februari 2021 huidig, tweede, verzoek om internationale bescherming in. Hij baseert zich hiervoor deels op dezelfde motieven als deze aangehaald in zijn eerste verzoek om internationale bescherming. Hij verwijst opnieuw naar de algemene levensomstandigheden in Nigeria en naar een reis naar Nigeria waarbij zijn bril werd gestolen. Ook verwijst verzoeker naar de rechten die hij in Europa zou hebben omdat hij in Nederland gewerkt heeft. Verder stelt verzoeker in Nigeria Boko Haram, SARS (Special Anti Robbery Squad) en NURTW (National Union Road Transport Workers) te vrezen. Ook legt hij een bewijs van verwantschap met zijn zoon die in de UK verblijft voor, bewijzen van administratie omtrent zijn aanvraag van de Nederlandse nationaliteit, een huurcontract van een huis dat hij huurde in Nederland en een beslissing van de Rechtbank van Rotterdam.

3. Artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissing werd genomen, luidt als volgt:

"Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk."

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet.

De parlementaire voorbereiding van de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de verzoeker om internationale bescherming pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsovertuigend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een

aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

De terminologische wijziging, ontvankelijkheid in plaats van inoverwegingneming -oud artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet sprak over het al dan niet in overweging nemen van een asielerzoek, daar waar er in de huidige bepaling sprake is van het al dan niet ontvankelijk verklaren van het volgend verzoek om internationale bescherming-, heeft geen enkele impact op de ratio legis die leidde tot de invoering van oud artikel 57/6/2 door de wet van 8 mei 2013, noch op de draagwijdte van het onderzoek van de Commissaris-generaal (Parl.St. Kamer, 2016-2017, nr. 54 2548/001, 116).

4. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal op gemotiveerde en pertinente wijze tot de conclusie komt dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt. Het is de taak van de verzoeker om zijn verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad stelt echter vast dat verzoeker hier in gebreke blijft. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat hij in wezen niet verder komt dan het summier herhalen van eerder afgelegde verklaringen, het formuleren van algemene beweringen en het bekritisieren van de procedure en de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, waarmee hij echter de gedane bevindingen niet weerlegt, noch ontkracht.

4.1. Verzoeker hekelt vooreerst dat het Commissariaat-generaal, bij het nemen van de beslissing op grond van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet juncto artikel 57/6, § 3, eerste lid, 5° van dezelfde wet, de in artikel 57/6, § 3, vierde lid gestelde termijn van tien werkdagen niet gerespecteerd heeft.

De wet verbindt, in tegenstelling tot hetgeen verzoeker lijkt voor te houden, geen sanctie aan het overschrijden van voormelde termijn. Er zijn ook geen wettelijke bepalingen of beginselen die de Raad toelaten een vreemdeling als vluchteling te erkennen of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen omdat zijn verzoek om internationale bescherming niet binnen een bepaalde termijn werd afgehandeld. Evenmin wordt de commissaris-generaal opgelegd om in zijn beslissing op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 5° uitleg te vermelden waarom de vooropgestelde termijn niet werd nageleefd, noch kan uit het niet nemen van een beslissing tot niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek) binnen de door artikel 57/6, § 3, vierde lid gestelde termijn, worden afgeleid dat het volgend verzoek wél ontvankelijk dient te worden verklaard, zoals verzoeker suggereert in het verzoekschrift.

Verzoeker toont overigens ook niet aan welk belang hij heeft bij het aanvoeren dat zijn verzoek om internationale bescherming sneller had moeten worden behandeld. Hij kan immers niet beweren benadeeld te zijn door de langere duur van de procedure nu hij hierdoor langer bescherming genoot tegen de beweemde vervolging en aanvullende stukken kon verzamelen ter staving van zijn relaas.

4.2. Verzoeker betoogt, na een theoretische uiteenzetting te hebben gegeven, dat hij het oneens is met de redenen waarom zijn verzoek om internationale bescherming eerder werd geweigerd en hij daarom in het kader van zijn huidig verzoek om internationale bescherming wees op de vrees die hij heeft bij een terugkeer naar Nigeria. Hij benadrukte, zo zet hij verder uiteen, tijdens zijn volgend verzoek de elementen die hij heeft aangehaald tijdens zijn eerste verzoek en hij verwees aanvullend naar de (actuele) algemene leefomstandigheden in Nigeria, de vrees die hij heeft ten aanzien van Boko Haram, SARS en NURTW, naar zijn lange afwezigheid uit Nigeria aangezien hij vertrok in 2009 en sindsdien slechts zeer kortstondig terugkeerde en hij maakte aanvullende documenten over.

De Raad wijst er echter op dat de commissaris-generaal in de bestreden beslissing op pertinente wijze aangeeft: "In voorliggend geval moet worden vastgesteld dat uw huidige verzoek grotendeels steunt op de motieven die u naar aanleiding van uw vorige verzoek hebt uiteengezet. In dit verband dient vooreerst benadrukt te worden dat uw eerste verzoek door het CGVS werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, omdat u uw land van herkomst verlaten hebt omwille van economische motieven en niet omwille van redenen die vallen onder het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève

op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (Vluchtelingenverdrag). Deze beslissing en beoordeling werden door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd, waarna u geen beroep aantekende. Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw vorige verzoek en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt. Echter, in onderhavig geval is er geen dergelijk element in uw dossier voorhanden.”

Er dient te worden aangestipt dat verzoeker onderhavig beroep niet kan aanwenden als een vorm van beroep tegen de beoordeling (in de beslissing) in het kader van een vorig verzoek om internationale bescherming die definitief is geworden. Gelet op het arrest van de Raad waarbij het door verzoeker ingediende beroep hiertegen werd verworpen, moet deze als vaststaand worden beschouwd. De Raad benadrukt in dit kader, en waar verzoeker betoogt dat de mogelijkheid moet bestaan dat een eerder vastgestelde ongelooftwaardigheid kan worden hersteld door de nieuwe verklaringen die hij aflegt en een actuele beoordeling moet worden gemaakt, dat de commissaris-generaal bij de beoordeling van de aangevoerde gegevens dient na te gaan of de aangevoerde gegevens “nieuw” zijn in de zin dat zij “de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt”, m.a.w. of ze van dien aard zijn dat ze tot een andere beslissing kunnen leiden dan de weigering van een eerder verzoek om internationale bescherming. De Raad wijst erop dat het een evidentie is dat bij de beoordeling van een later verzoek om internationale bescherming rekening mag worden gehouden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een eerder verzoek zijn afgelegd, en met vaststellingen gedaan in het kader van een vorig verzoek. Dat deze in het nadeel van verzoeker spelen, is geen aanwijzing dat de commissaris-generaal niet zou onderzocht hebben of er nieuwe elementen zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

De commissaris-generaal stelt echter vast dat in onderhavig geval er geen dergelijk element in verzoekers dossier voorhanden is. De commissaris-generaal motiveert verder in de bestreden beslissing:

“Met betrekking tot de algemene levensomstandigheden in Nigeria stelt u dat het elektriciteitsnetwerk en de

watervoorzieningen er niet naar behoren werken (zie “Verklaring Volgend Verzoek d.d. 23/02/2021, pt. 16). Zoals ook in de beslissing omtrent uw eerste verzoek werd aangehaald, stelt het artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag dat een vluchteling een persoon is “die uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen”. Bovenstaande problemen – waarnaar u slechts summier en in algemene termen verwijst - vallen dus niet onder het vluchtelingenverdrag. Evenmin zijn ze van die aard dat zij een reëel risico op het lijden van ernstige schade inhouden, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Op even summier en algemene wijze, zonder ook maar enigszins te concretiseren waarom u persoonlijk iets van hen te vrezen heeft, verwijst u naar de groeperingen Boko Haram en SARS, en naar de Fulani herders (‘herdsmen’ in het Engels). U stelt slechts in algemene termen dat u vreest gedood te worden omdat zij onschuldige mensen doden. (Zie “Verklaring Volgend Verzoek d.d. 23/02/2021, pt. 16, 19.)

Met betrekking tot de Fulani herders kan opgemerkt worden dat dit een conflict betreft tussen overwegend islamitische herders enerzijds, en overwegend christelijke landbouwers anderzijds. Het conflict draait rond traditionele graaslanden en concentreert zich voornamelijk in de ‘Middle Belt’ regio van Nigeria, meer bepaald in Jama’a, Kachia, Kagarko, Kaura and Sanga in southern Kaduna. (Zie informatie toegevoegd aan het administratief dossier.) Er kan dan ook niet ingezien worden wat u persoonlijk van de Fulani herders te vrezen zou hebben, daar u nooit gewag maakte van enige landbouwactiviteiten en bovendien afkomstig bent uit Lagos, in het uiterste Zuiden van Nigeria (zie notities van het persoonlijk onderhoud op het CGVS in het kader van uw eerste verzoek d.d. 13/07/2020, p. 4, 5).

Ook tegenover de SARS (Special Anti Robbery Squad) haalt u geen enkele concrete, gepersonaliseerde vrees aan. Zoals in verschillende landen wordt er ook in Nigeria geprotesteerd tegen politiegeweld. Dit heeft er toe geleid dat het SARS intussen werd ontmanteld, hoewel de protesten tegen politiegeweld aanhouden. De vaststelling dat incidenteel gewelddadig politieoptreden ook in Nigeria plaatsvindt, volstaat echter geenszins om in uw hoofde een reëel risico op ernstige schade aan te tonen. U toont niet aan, noch is het CGVS van oordeel, dat er in Lagos sprake is van een dermate hoge graad van willekeurig

politiegeweld, dat een burger louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Met betrekking tot uw vrees voor Boko Haram kan opgemerkt worden dat uit de informatie waar het CGVS over beschikt (zie 'COI Focus Nigeria. Veiligheidssituatie in het noordoosten' van 20 november 2020, beschikbaar op

https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_nigeria._situation_securitaire_au_noord-est_20201120.pdf of

https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_nigeria._veiligheidssituatie_in_het_noordoosten_20201120.pdf), duidelijk blijkt dat Boko Haram sinds 2018 terrein heeft verloren in Nigeria. Voorts blijkt uit dezelfde informatie dat de actieradius van Boko Haram in Nigeria geografisch beperkt is en de groep actueel hoofdzakelijk actief is in het uiterste noordoosten van Nigeria, waar de veiligheidssituatie instabiel blijft vanwege de strijd tussen Boko Haram en de veiligheidstroepen. Dit vooral in de staat Borno, waar de bevolking nog steeds wordt getroffen door raids, ontvoeringen en aanvallen gepleegd door Boko Haram, maar evengoed door wandaden gepleegd door de veiligheidstroepen en milities. Ook de noordoostelijke staten Adamawa en Yobe worden door dergelijke gewelddaden getroffen, maar dit in veel mindere mate. De rest van Nigeria blijft over het algemeen echter gevrijwaard van vergelijkbare terreurdaden van Boko Haram. Gelet op de regionale verschillen in het geweldsniveau en de impact van het geweld, dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Nigeria, dient in casu de veiligheidssituatie in de staat Lagos te worden beoordeeld. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de staat Lagos actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de staat Lagos aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

Wat betreft uw verklaring in 1999 of 2000 tijdens een reis naar Ibado (sic) aangevallen te zijn door de NURTW,

tijdens een gevecht met onschuldige reizigers, kan slechts opgemerkt worden dat deze gebeurtenis klaarblijkelijk niet aan de oorsprong lag van uw vertrek uit uw land. Uw vertrek vond immers pas in 2009 plaats, bijna tien jaar later (zie notities CGVS d.d. 13/07/2020, p. 4), en bovendien vermeldde u deze gebeurtenis, noch de NURTW, tijdens uw onderhoud in het kader van uw eerste verzoek om internationale bescherming (zie notities CGVS d.d. 13/07/2020). Evenmin vertelde u tijdens uw eerste verzoek dat u dacht dat uw bril door de NURTW gestolen werd (zie notities CGVS d.d. 13/07/2020, p. 10), noch verklaart u op enige manier waarom u nu plots denkt dat dit het geval was of waarom u opnieuw vervolging door hen te vrezen zou hebben bij een terugkeer naar Nigeria. Evenmin kan ingezien worden waarom u deze vrees voor de NURTW bij een terugkeer naar Nigeria dan niet hebt aangehaald tijdens uw onderhoud in het kader van uw eerste verzoek om internationale bescherming op 13 juli 2020.

U legt een bewijs voor van verwantschap met uw zoon die in de UK verblijft, bewijzen van administratie omtrent uw aanvraag van de Nederlandse nationaliteit, een huurcontract van een huis dat u huurde in Nederland en een beslissing van de Rechtbank van Rotterdam. Deze documenten zijn niet meteen relevant in het kader van een verzoek om internationale bescherming."

Verzoeker uit in zijn verzoekschrift zijn ongenoegen stellende dat de "bijkomende" verklaringen onmiddellijk zijn weggezet als ongeloofwaardig omdat ze in lijn liggen met de verklaringen afgelegd tijdens zijn "vorige verzoeken" om internationale bescherming. Hij meent dat het hem hierdoor onmogelijk wordt gemaakt om alsnog aan te tonen dat zijn asielmotieven oprecht zijn en voert een betoog dat het vasthouden aan zijn eerdere asielmotieven net de consistentie, oprechtheid en waarachtigheid ervan aantoot. De Raad stelt vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift opnieuw verwijst naar de verschillende gewelddadige groeperingen die actief zijn in Nigeria, waaronder Boko Haram, SARS en de Fulani Herders en dat hij aangeeft het niet eens te zijn met het oordeel over deze ingeroepen elementen in de bestreden beslissing aangezien deze argumenten niet werden weerhouden als nieuwe elementen of feiten die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking komt. Hij verwijst hierbij naar de stukken 3 en 4 die hij voegt bij het verzoekschrift en die hij benoemt als: "het landenrapport van Human Rights Watch" en "een recent onderzoek van Amnesty International". Met zijn betoog gaat verzoeker echter voorbij aan voormelde concrete motieven van de bestreden beslissing waarin wordt vastgesteld dat verzoeker "Op even summiere en algemene wijze, zonder ook maar enigszins te concretiseren waarom u persoonlijk iets van hen te vrezen heeft, verwijst u naar de groeperingen Boko Haram en SARS, en naar de Fulani herders ('herdsmen' in het Engels). U stelt slechts in algemene termen dat u vreest gedood te worden omdat zij onschuldige mensen doden.

(Zie "Verklaring Volgend Verzoek d.d. 23/02/2021, pt. 16, 19.)". Ook in zijn betoog in zijn verzoekschrift blijft verzoeker in gebreke een concrete persoonlijke vrees aan te tonen. Dit betoog is net zoals de informatie waarnaar hij verwijst en die hij voegt bij zijn verzoekschrift van louter algemene aard, heeft geen betrekking op zijn persoon en kan geenszins volstaan om aan te tonen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst daadwerkelijk zou dreigen te worden geviséerd of vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Verzoeker dient zulks in concreto aannemelijk te maken en slaagt hierin niet. Een vaststelling in dezelfde zin dringt zich op waar verzoeker een, wederom algemeen, betoog voert omtrent de gevolgen van de COVID-19-pandemie waarbij hij in gebreke blijft dit risico in zijn hoofde in concreto aannemelijk te maken. De Raad wijst er hierbij nog op dat het coronavirus niet uitgaat van, noch worden het virus en deze ziekte veroorzaakt door een van de actoren voorzien/opgenomen in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Bijgevolg valt de vrees voor dit virus of het risico door dit virus te worden getroffen niet onder het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet (cf. RvS 14 augustus 2020, nr. 13 847 (c)) (zie in dezelfde zin HvJ, 18 december 2014, C-542/13, M'Bodj) (GwH 21 mei 2015, nr. 59/2015, B.7). De Raad wijst er tevens op dat de neveneffecten van de coronacrisis louter socio-economische problemen betreffen en op zich niet vallen onder het toepassingsgebied van het Vluchtelingenverdrag noch onder de definitie van de subsidiaire bescherming zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

De Raad stipt verder aan dat de commissaris-generaal, zoals blijkt uit hogervermelde motieven, vaststelt dat verzoeker niet aantoont, noch is het Commissariaat-generaal van oordeel, dat er in Lagos sprake is van een dermate hoge graad van willekeurig politiegeweld, dat een burger louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, evenals dat de commissaris-generaal na een grondige analyse van de beschikbare informatie waarbij rekening werd gehouden met verschillende factoren en na een uitvoerige motivering eveneens tot de conclusie is gekomen dat er voor burgers in de staat Lagos actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de staat Lagos aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker brengt geen dwingende argumenten, concrete gegevens of tastbare stukken bij die een ander licht werpen op de appreciatie zoals weergegeven in de bestreden beslissing en hij slaagt er met zijn algemeen verweer niet in om de pertinente motieven van de bestreden beslissing ter zake te ontcrachten. De Raad benadrukt dat in de veiligheidsanalyse een geheel van factoren in rekening is genomen om tot voormeld besluit te komen. Dat zich nieuwe (veiligheids)incidenten zouden voordoen, zoals verzoeker opwerpt in zijn verzoekschrift, in een regio die op grond van de specifieke informatie waarop het oordeel van de commissaris-generaal gestoeld is als relatief veilig bestempeld wordt, toont op zich niet aan dat de feitelijke vaststellingen in deze informatie niet langer actueel of correct zouden zijn.

Verzoeker slaagt er ook niet in het bewijs te leveren dat hij specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld aldaar. Evenmin beschikt de Raad over elementen die erop wijzen dat er in zijn hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat hij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

De Raad besluit dat verzoeker geen concrete elementen aanbrengt waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

Waar verzoeker verwijst naar (de afwezigheid van) het persoonlijk onderhoud, wijst de Raad er nog op dat uit de lezing van het administratief dossier blijkt dat de Dienst Vreemdelingenzaken van verzoeker een verklaring heeft afgenomen met betrekking tot de nieuwe elementen. Uit deze verklaringen blijkt dat verzoeker in de gelegenheid gesteld werd om nieuwe documenten neer te leggen en deze ook verder toe te lichten (verklaring volgend verzoek). Deze verklaringen werden vervolgens overgezonden aan de commissaris-generaal, die de bestreden beslissing heeft genomen na een inhoudelijk onderzoek van de elementen die door verzoeker aan de Dienst Vreemdelingenzaken werden meegedeeld. Hieruit blijkt dat verzoeker wel degelijk werd gehoord en dat hij zijn nieuwe elementen in het kader van zijn volgend verzoek op nuttige wijze naar voor kon brengen. De Raad wijst erop dat de beslissing om de verzoeker die een volgend verzoek indient al dan niet persoonlijk te horen, tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de commissaris-generaal behoort. In het geval van een volgend verzoek om internationale

bescherming is de commissaris-generaal immers niet verplicht om een persoonlijk onderhoud te organiseren, in overeenstemming met artikel 57/5ter, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet. Verzoeker voegt een voorwaarde toe aan de wet waar hij meent dat de commissaris-generaal in zijn beslissing dient te motiveren waarom toepassing wordt gemaakt van voormelde bepaling. De Raad wijst erop dat aan verzoeker tijdens het gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken in het kader van zijn huidige verzoek werd verduidelijkt dat het Commissariaat-generaal op grond van zijn verklaringen aldaar na zou gaan of zijn aanvraag al dan niet ontvankelijk diende te worden verklaard, en dat het Commissariaat-generaal niet verplicht was om verzoeker voorafgaand nog op te roepen voor een persoonlijk onderhoud. Verzoeker werd hierbij uitdrukkelijk gewezen op het feit dat het essentieel was om alle nieuwe elementen ter staving van zijn aanvraag reeds op de Dienst Vreemdelingenzaken aan te brengen. Verzoeker was bijgevolg op de hoogte van de procedure en het belang van zijn verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken. De Raad stelt tot slot vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift eveneens nalaat om te verduidelijken welke concrete, belangwekkende elementen hij niet heeft kunnen aanreiken en op welke wijze deze elementen een ander licht zouden werpen op de bestreden beslissing.

De Raad besluit dat verzoeker slechts een algemeen herhalend betoog voert en in wezen slechts aangeeft een andere mening te zijn toegedaan hetgeen niet volstaat om de pertinente motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten. Verzoeker slaagt er niet in nieuwe elementen aan te voeren in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor internationale bescherming.

4.3. In de mate dat verzoeker de schending aanvoert van artikel 3 van het EVRM, wijst de Raad er eveneens op dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot de beoordeling of onderhavig verzoek om internationale bescherming nieuwe elementen bevat die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking komt.

5. Bijgevolg lijkt verzoeker geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op voormelde beschikking, wijst de verzoekende partij erop dat zij al lang uit Nigeria vertrokken is en daar geen netwerk meer heeft, hetgeen de herintegratie des te moeilijker maakt en waardoor zij vreest bij terugkeer in extreme armoede te belanden alsook de algemene situatie van gewelddadigheid aldaar vreest. De verzoekende partij meent dat al deze elementen niet voldoende onderzocht zijn.

In het licht van voormeld betoog van de verzoekende partij ter terechtzitting, herneemt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) vooreerst volgende gronden van voormelde beschikking:

“4.2. Verzoeker betoogt, na een theoretische uiteenzetting te hebben gegeven, dat hij het oneens is met de redenen waarom zijn verzoek om internationale bescherming eerder werd geweigerd en hij daarom in het kader van zijn huidig verzoek om internationale bescherming wees op de vrees die hij heeft bij een terugkeer naar Nigeria. Hij benadrukte, zo zet hij verder uiteen, tijdens zijn volgend verzoek de elementen die hij heeft aangehaald tijdens zijn eerste verzoek en hij verwees aanvullend naar de (actuele) algemene leefomstandigheden in Nigeria, de vrees die hij heeft ten aanzien van Boko Haram, SARS en NURTW, naar zijn lange afwezigheid uit Nigeria aangezien hij vertrok in 2009 en sindsdien slechts zeer kortstondig terugkeerde en hij maakte aanvullende documenten over.

De Raad wijst er echter op dat de commissaris-generaal in de bestreden beslissing op pertinente wijze aangeeft: “In voorliggend geval moet worden vastgesteld dat uw huidige verzoek grotendeels steunt op de motieven die u naar aanleiding van uw vorige verzoek hebt uiteengezet. In dit verband dient vooreerst benadrukt te worden dat uw eerste verzoek door het CGVS werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, omdat u uw land van herkomst verlaten hebt omwille van economische motieven en niet omwille van redenen die vallen onder het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (Vluchtelingenverdrag). Deze beslissing en beoordeling werden door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd, waarna u geen beroep aantekende. Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw vorige verzoek en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt. Echter, in onderhavig geval is er geen dergelijk element in uw dossier voorhanden.” (eigen onderlijning).

De Raad benadrukt dat, zoals in voormelde beschikking eveneens wordt aangegeven, om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, er nieuwe elementen moeten aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet. De Raad beklemtoont tevens dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij de beoordeling van nieuw aangevoerde gegevens dient na te gaan of de aangevoerde gegevens “nieuw” zijn in de zin dat zij “de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt”, met andere woorden of ze van dien aard zijn dat ze tot een andere beslissing kunnen leiden dan de weigering van een eerder verzoek om internationale bescherming. De Raad herhaalt eveneens dat het een evidentie is dat bij de beoordeling van een later verzoek om internationale bescherming rekening mag worden gehouden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een eerder verzoek zijn afgelegd, en met vaststellingen gedaan in het kader van een vorig verzoek. Dat deze in het nadeel van de verzoekende partij spelen, is geen aanwijzing dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet zou onderzocht hebben of er nieuwe elementen zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

De Raad herneemt verder volgende grond van voormelde beschikking waarin wordt vastgesteld:

“De commissaris-generaal stelt echter vast dat in onderhavig geval er geen dergelijk element in verzoekers dossier voorhanden is. De commissaris-generaal motiveert verder in de bestreden beslissing:

“Met betrekking tot de algemene levensomstandigheden in Nigeria stelt u dat het elektriciteitsnetwerk en de watervoorzieningen er niet naar behoren werken (zie “Verklaring Volgend Verzoek d.d. 23/02/2021, pt. 16). Zoals ook in de beslissing omtrent uw eerste verzoek werd aangehaald, stelt het artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag dat een vluchteling een persoon is “die uit gegronde vrees voor vervolging

wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil invoeren". Bovenstaande problemen – waarnaar u slechts summier en in algemene termen verwijst - vallen dus niet onder het vluchtelingenverdrag. Evenmin zijn ze van die aard dat zij een reëel risico op het lijden van ernstige schade inhouden, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Op even summier en algemene wijze, zonder ook maar enigszins te concretiseren waarom u persoonlijk iets van hen te vrezen heeft, verwijst u naar de groeperingen Boko Haram en SARS, en naar de Fulani herders ('herdsmen' in het Engels). U stelt slechts in algemene termen dat u vreest gedood te worden omdat zij onschuldige mensen doden. (Zie "Verklaring Volgend Verzoek d.d. 23/02/2021, pt. 16, 19.)

Met betrekking tot de Fulani herders kan opgemerkt worden dat dit een conflict betreft tussen overwegend islamitische herders enerzijds, en overwegend christelijke landbouwers anderzijds. Het conflict draait rond traditionele graaslanden en concentreert zich voornamelijk in de 'Middle Belt' regio van Nigeria, meer bepaald in Jama'a, Kachia, Kagarko, Kaura and Sanga in southern Kaduna. (Zie informatie toegevoegd aan het administratief dossier.) Er kan dan ook niet ingezien worden wat u persoonlijk van de Fulani herders te vrezen zou hebben, daar u nooit gewag maakte van enige landbouwactiviteiten en bovendien afkomstig bent uit Lagos, in het uiterste Zuiden van Nigeria (zie notities van het persoonlijk onderhoud op het CGVS in het kader van uw eerste verzoek d.d. 13/07/2020, p. 4, 5).

Ook tegenover de SARS (Special Anti Robbery Squad) haalt u geen enkele concrete, gepersonaliseerde vrees aan. Zoals in verschillende landen wordt er ook in Nigeria geprotesteerd tegen politiegeweld. Dit heeft er toe geleid dat het SARS intussen werd ontmanteld, hoewel de protesten tegen politiegeweld aanhouden. De vaststelling dat incidenteel gewelddadig politieoptreden ook in Nigeria plaatsvindt, volstaat echter geenszins om in uw hoofde een reëel risico op ernstige schade aan te tonen. U toont niet aan, noch is het CGVS van oordeel, dat er in Lagos sprake is van een dermate hoge graad van willekeurig politiegeweld, dat een burger louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Met betrekking tot uw vrees voor Boko Haram kan opgemerkt worden dat uit de informatie waar het CGVS over beschikt (zie 'COI Focus Nigeria. Veiligheidssituatie in het noordoosten' van 20 november 2020, beschikbaar op

https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_nigeria._situation_securitaire_au_noord-est_20201120.pdf of

https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_nigeria._veiligheidssituatie_in_het_noordoosten_20201120.pdf), duidelijk blijkt dat Boko Haram sinds 2018 terrein heeft verloren in Nigeria. Voorts blijkt uit dezelfde informatie dat de actieradius van Boko Haram in Nigeria geografisch beperkt is en de groep actueel hoofdzakelijk actief is in het uiterste noordoosten van Nigeria, waar de veiligheidssituatie instabiel blijft vanwege de strijd tussen Boko Haram en de veiligheidstroepen. Dit vooral in de staat Borno, waar de bevolking nog steeds wordt getroffen door raids, ontvoeringen en aanvallen gepleegd door Boko Haram, maar evengoed door wandaden gepleegd door de veiligheidstroepen en milities. Ook de noordoostelijke staten Adamawa en Yobe worden door dergelijke gewelddaden getroffen, maar dit in veel mindere mate. De rest van Nigeria blijft over het algemeen echter gevrijwaard van vergelijkbare terreurdaden van Boko Haram. Gelet op de regionale verschillen in het geweldsniveau en de impact van het geweld, dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Nigeria, dient in casu de veiligheidssituatie in de staat Lagos te worden beoordeeld. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de staat Lagos actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de staat Lagos aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

Wat betreft uw verklaring in 1999 of 2000 tijdens een reis naar Ibado (sic) aangevallen te zijn door de NURTW,

tijdens een gevecht met onschuldige reizigers, kan slechts opgemerkt worden dat deze gebeurtenis klaarblijkelijk niet aan de oorsprong lag van uw vertrek uit uw land. Uw vertrek vond immers pas in 2009 plaats, bijna tien jaar later (zie notities CGVS d.d. 13/07/2020, p. 4), en bovendien vermeldde u deze gebeurtenis, noch de NURTW, tijdens uw onderhoud in het kader van uw eerste verzoek om internationale bescherming (zie notities CGVS d.d. 13/07/2020). Evenmin vertelde u tijdens uw eerste verzoek dat u dacht dat uw bril door de NURTW gestolen werd (zie notities CGVS d.d. 13/07/2020, p. 10), noch verklaart u op enige manier waarom u nu plots denkt dat dit het geval was of waarom u opnieuw vervolging door hen te vrezen zou hebben bij een terugkeer naar Nigeria. Evenmin kan ingezien worden waarom u deze

vrees voor de NURTW bij een terugkeer naar Nigeria dan niet hebt aangehaald tijdens uw onderhoud in het kader van uw eerste verzoek om internationale bescherming op 13 juli 2020.

U legt een bewijs voor van verwantschap met uw zoon die in de UK verblijft, bewijzen van administratie omtrent uw aanvraag van de Nederlandse nationaliteit, een huurcontract van een huis dat u huurde in Nederland en een beslissing van de Rechtbank van Rotterdam. Deze documenten zijn niet meteen relevant in het kader van een verzoek om internationale bescherming."

Verzoeker uit in zijn verzoekschrift zijn ongenoegen stellende dat de "bijkomende" verklaringen onmiddellijk zijn weggezet als ongeloofwaardig omdat ze in lijn liggen met de verklaringen afgelegd tijdens zijn "vorige verzoeken" om internationale bescherming. Hij meent dat het hem hierdoor onmogelijk wordt gemaakt om alsnog aan te tonen dat zijn asielmotieven oprecht zijn en voert een betoog dat het vasthouden aan zijn eerdere asielmotieven net de consistentie, oprechtheid en waarachtigheid ervan aantoon. De Raad stelt vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift opnieuw verwijst naar de verschillende gewelddadige groeperingen die actief zijn in Nigeria, waaronder Boko Haram, SARS en de Fulani Herders en dat hij aangeeft het niet eens te zijn met het oordeel over deze ingeroepen elementen in de bestreden beslissing aangezien deze argumenten niet werden weerhouden als nieuwe elementen of feiten die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking komt. Hij verwijst hierbij naar de stukken 3 en 4 die hij voegt bij het verzoekschrift en die hij benoemt als: "het landenrapport van Human Rights Watch" en "een recent onderzoek van Amnesty International". Met zijn betoog gaat verzoeker echter voorbij aan voormelde concrete motieven van de bestreden beslissing waarin wordt vastgesteld dat verzoeker "Op even summiere en algemene wijze, zonder ook maar enigszins te concretiseren waarom u persoonlijk iets van hen te vrezen heeft, verwijst u naar de groeperingen Boko Haram en SARS, en naar de Fulani herders ('herdsmen' in het Engels). U stelt slechts in algemene termen dat u vreest gedood te worden omdat zij onschuldige mensen doden. (Zie "Verklaring Volgend Verzoek d.d. 23/02/2021, pt. 16, 19.)". Ook in zijn betoog in zijn verzoekschrift blijft verzoeker in gebreke een concrete persoonlijke vrees aan te tonen. Dit betoog is net zoals de informatie waarnaar hij verwijst en die hij voegt bij zijn verzoekschrift van louter algemene aard, heeft geen betrekking op zijn persoon en kan geenszins volstaan om aan te tonen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst daadwerkelijk zou dreigen te worden geïsoleerd of vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Verzoeker dient zulks in concreto aannemelijk te maken en slaagt hierin niet. Een vaststelling in dezelfde zin dringt zich op waar verzoeker een, wederom algemeen, betoog voert omtrent de gevolgen van de COVID-19-pandemie waarbij hij in gebreke blijft dit risico in zijn hoofde in concreto aannemelijk te maken. De Raad wijst er hierbij nog op dat het coronavirus niet uitgaat van, noch worden het virus en deze ziekte veroorzaakt door een van de actoren voorzien/opgenomen in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Bijgevolg valt de vrees voor dit virus of het risico door dit virus te worden getroffen niet onder het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet (cf. RvS 14 augustus 2020, nr. 13 847 (c)) (zie in dezelfde zin HvJ, 18 december 2014, C-542/13, M'Bodj) (GwH 21 mei 2015, nr. 59/2015, B.7). De Raad wijst er tevens op dat de neveneffecten van de coronacrisis louter socio-economische problemen betreffen en op zich niet vallen onder het toepassingsgebied van het Vluchtelingenverdrag noch onder de definitie van de subsidiaire bescherming zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

De Raad stipt verder aan dat de commissaris-generaal, zoals blijkt uit hogervermelde motieven, vaststelt dat verzoeker niet aantoon, noch is het Commissariaat-generaal van oordeel, dat er in Lagos sprake is van een dermate hoge graad van willekeurig politiegeweld, dat een burger louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, evenals dat de commissaris-generaal na een grondige analyse van de beschikbare informatie waarbij rekening werd gehouden met verschillende factoren en na een uitvoerige motivering eveneens tot de conclusie is gekomen dat er voor burgers in de staat Lagos actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de staat Lagos aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker brengt geen dwingende argumenten, concrete gegevens of tastbare stukken bij die een ander licht werpen op de appreciatie zoals weergegeven in de bestreden beslissing en hij slaagt er met zijn algemeen verweer niet in om de pertinente motieven van de bestreden beslissing ter zake te ontcrachten. De Raad benadrukt dat in de veiligheidsanalyse een geheel van factoren in rekening is genomen om tot voormeld besluit te komen. Dat zich nieuwe (veiligheids)incidenten zouden voordoen, zoals verzoeker opwerpt in zijn verzoekschrift, in een regio die op grond van de specifieke informatie waarop het oordeel

van de commissaris-generaal gestoeld is als relatief veilig bestempeld wordt, toont op zich niet aan dat de feitelijke vaststellingen in deze informatie niet langer actueel of correct zouden zijn.

Verzoeker slaagt er ook niet in het bewijs te leveren dat hij specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld aldaar. Evenmin beschikt de Raad over elementen die erop wijzen dat er in zijn hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat hij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

De Raad besluit dat verzoeker geen concrete elementen aanbrengt waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.”

Uit deze grond van voormelde beschikking met verwijzing naar de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, in tegenstelling tot hetgeen de verzoekende partij voorhoudt ter terechtzitting, wel degelijk en afdoende rekening wordt gehouden met en een onderzoek wordt gevoerd naar de door de verzoekende partij in het kader van haar huidig verzoek om internationale bescherming aangevoerde elementen. Uit voormelde beschikking blijkt dan ook dat de nieuwe elementen wel degelijk werden geanalyseerd, doch dat deze niet worden aanvaard. Het niet aanvaarden van elementen impliceert geen gebrek aan onderzoek en tevens werden de redenen die leiden tot dit besluit afdoende uiteengezet. De verzoekende partij gaat met haar algemeen betoog, zoals zij voert ter terechtzitting, voorbij aan het concreet vastgestelde en zij slaagt er dan ook niet in hieraan afbreuk te doen. De verzoekende partij kan deze beoordeling niet ombuigen door het in wezen louter herhalen van de elementen of het louter verder borduren hierop, zoals de verzoekende partij doet ter terechtzitting. Zij beperkt zich immers opnieuw tot het slechts op algemene wijze poneren van een vrees voor de algemene situatie van gewelddadigheid in Nigeria – waarbij zij wederom nalaat een concrete persoonlijke vrees aan te tonen – en zij slaagt er dan ook niet in de gemotiveerde vaststellingen te ontkrachten of te weerleggen. De verzoekende partij wijst er tevens slechts zeer algemeen op dat zij al lang uit Nigeria vertrokken is en daar geen netwerk meer heeft, hetgeen naar haar mening de herintegratie des te moeilijker maakt en waardoor zij vreest bij terugkeer in extreme armoede terecht te komen, wederom zonder dat zij echter concreet ingaat op hetgeen in het kader van haar verzoek(en) om internationale bescherming wordt vastgesteld. De Raad benadrukt dat socio-economische elementen niet zonder meer vallen onder het toepassingsgebied van het Vluchtelingenverdrag, bij gebrek aan een verband met een vervolgingsgrond en een actor van vervolging, en de verzoekende partij toont met haar algemeen betoog niet *in concreto* aan dat er in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming opgenomen in artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet. Derhalve voert de verzoekende partij geen nieuwe elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking komt. Door te herhalen, het uiten van algemene kritiek en het voeren van een algemeen betoog reikt de verzoekende partij dan ook geen dienstige elementen aan die ertoe nopen anders te oordelen dan hetgeen reeds in voormelde beschikking en in de bestreden beslissing werd aangegeven.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen. Bijgevolg brengt de verzoekende partij geen elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien juli tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. M. MAES,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M. MAES